

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

**przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Anny Chrobak
po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2022 r.**

sprawy **J. J.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk oraz z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt VIII K 239/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 1 przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk,
- b) uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 2 przestępstwa z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
- c) uchyla orzeczenia z pkt 4 i 5.

2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego J. J. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

3. Kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1043/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt VIII K 239/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 kpk polegająca na braku wskazania w uzasadnieniu wyroku w jaki sposób dowody, na których Sąd się oparł mają potwierdzić sprawstwo oskarżonego w zakresie każdego z zarzucanych mu czynów.</p>	<p>#zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza potwierdziła słuszność zastrzeżeń apelującego obrońcy odnośnie sposobu sporządzenia przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Aczkolwiek należy mieć świadomość, że ma ono charakter sprawozdawczy i ewentualne jego mankamenty nie przekładały się na treść wyroku, który został wydany wcześniej. Rzeczywiście zabrakło w tym dokumencie dokładnego wyjaśnienia sposobu rozumowania organu meriti, który doprowadził do przypisania J. J. sprawstwa i winy w zakresie obu zarzucanych mu czynów. Zwłaszcza kiedy z dowodów, którymi dysponował Sąd Rejonowy takie wnioski nie wpływały, o czym będzie mowa w dalszej części tego dokumentu. Należało</p>		

oczekiwać od Sądu I instancji nie tylko przedstawienia sposobu i motywów dokonania takiej a nie innej oceny dowodów, ale przede wszystkim wyraźnego wskazania dowodów wykazujących w sposób niebudzący żadnych wątpliwości sprawstwo i winę J. J., zarówno co do przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, jak i czynu z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. To byłoby podwaliną do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego kontrolowanej sprawy. Tego wszystkiego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brakuje. Niemniej jednak należy pamiętać, że sąd odwoławczy kontroluje wyrok, a nie jego uzasadnienie. Dlatego też, w przedmiotowej sprawie, w świetle podniesionego też zarzutu naruszenia art. 7 kpk i art. 410 kpk, należało dokonać kompleksowej kontroli poprawności wydanego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy po analizie wszystkich zgromadzonych dowodów osobowych, rzeczowych oraz opinii biegłych doszedł do przekonania, że przypisanie przez Sąd I instancji oskarżonemu odpowiedzialności karnej za zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny było niezasadne bo nieudowodnione. Mankamenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie uniemożliwiły więc przeprowadzenia merytorycznej kontroli odwoławczej tego orzeczenia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy wydał w instancji odwoławczej orzeczenie zgodne z wnioskiem apelującego, zmieniając zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie oskarżonego J. J. od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Jednakże podstawą tego rozstrzygnięcia były istotne uchybienia dotyczące oceny dowodów, które zostaną poniżej omówione, a nie uzasadnienie pisemne do zaskarżonego wyroku niespełniające standardów z art. 424 § 1 kpk.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegająca na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów i przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów na podstawie niewystarczających dowodów, tj. opinii biegłego, która to potwierdza jedynie kontakt (w nieznanym momencie i miejscu) oskarżonego z plakatem umieszczonym w sposób nieuprawniony w gablotach wiat przystankowych oraz zeznań świadków, którzy nie byli naocznymi świadkami żadnego zdarzenia z udziałem oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rację miał obrońca J. J. zgłaszając uwagi co do sposobu oceny dowodów przeprowadzonego		

w tej sprawie. Sąd Rejonowy zasadniczo dokonał prawidłowej oceny wartości dowodowej wszystkich opinii biegłych wydanych w tej sprawie oraz wiarygodności zeznań świadków, ale wyprowadził nieuprawnione wnioski co sprawstwu oskarżonego, kwestionując tym samym jego nieprzyznanie się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw.

Organ meriti odmówił przymiotu wiarygodności zaprzeczeniu przez J. J. jego winie i sprawstwu powołując się na treść opinii biegłego sądowego z zakresy daktyloskopii L. L., która zdaniem Sądu I instancji w sposób bezpośredni wskazywała na winę i sprawstwo podsądnego. Konieczne jest zatrzymanie się w tym miejscu na chwilę na wspomnianej opinii i odwołanie się do zawartych w niej wniosków. Biegły po przeprowadzeniu badań porównawczych śladów linii papilarnych zabezpieczonych na tzw. „nowych plakatach” (4 sztuki), z odciskami palców i dłoni J. J. doszedł do następujących wniosków: a) ślady linii papilarnych oznaczone numerami 1-1, 4-1, 4-2, 4-3, 4-4, 4-5 pochodzą od opuszków palców lewej ręki oraz lewej dłoni oskarżonego, b) ślady linii papilarnych oznaczone numerami 1-3, 1-4, 1-5, 2-1, 3-1, 3-2, 3-3, 3-4, 3-5, 3-7, 4-6e nie uwidaczniają wspólnych cech z odbitkami linii papilarnych palców rąk oraz dłoni J. J., c) ślady linii papilarnych oznaczone numerami 4-6a, 4-6b, 4-6c, 4-6d nie uwidaczniają wspólnych cech z pobranymi i czytelnymi częściami materiału porównawczego w postaci odbitek członów palców podsądnego, d) ślady linii papilarnych oznaczone numerami 1-2, 3-6 z uwagi na niedostateczną

ilość cech charakterystycznych ich budowy, nie nadają się do badań porównawczych (identyfikacji). Sąd odwoławczy dostrzegł nieścisłość pomiędzy treścią opinii biegłego L. L., a wnioskami końcowymi tej opinii odnośnie śladów linii papilarnych wymienionymi powyżej pod literą b) albowiem we wnioskach końcowych wskazano, że ślady te pochodzą od opuszków palców rąk oraz od dłoni J. J., choć w części opinii zawierającej wyjaśnienie sposobu przeprowadzonych badań porównawczych wniosek był zupełnie odmienny. Organ II instancji uznał bez konieczności wyjaśniania tej kwestii z autorem opinii, że stwierdzenie w pkt 2 wniosków końcowych opinii było jedynie omyłką pisarską i jako prawidłową należało przyjąć treść wyrażoną w części opinii zatytułowanej „przebieg badań”. To tam bowiem została przedstawiona przeprowadzona przez biegłego analiza porównawcza i jej wnioski. Brak jest również w załączniku do opinii graficznego przedstawienia zestawienia ewentualnych cech wspólnych odcisków palców oraz dłoni oskarżonego ze śladami linii papilarnych oznaczonych numerami 1-3, 1-4, 1-5, 2-1, 3-1, 3-2, 3-3, 3-4, 3-5, 3-7, 4-6e, co potwierdza słuszność wnioskowania organu odwoławczego, że w pkt 2 wniosków końcowych opinii wkradła się oczywista omyłka pisarska. Oznacza to zatem, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu błędnie jako fakt udowodniony przyjął, że poddane opiniowaniu przez biegłego z zakresu daktyloskopii ślady linii papilarnych pozostawione na „nowych plakatach” oznaczonych numerami 2 i 3 oraz określone numerowo pod literą b) ślady linii papilarnych na plakatach nr 1 i 4 również należą do

oskarżonego. Ta ilościowa zmiana na korzyść oskarżonego wymagała tu odnotowania i podsumowując, na 2 dowodowych plakatach ujawniono ślady linii papilarnych oskarżonego, a przedmiotem sprawy, przypomnijmy było 8 sztuk takich plakatów zawierających podrobiony znak towarowy (...) S.A., rozmieszczonych w różnych wiatach przystankowych na terenie miasta P..

Pozostając nadal przy analizie treści omawianej opinii biegłego należało zgodzić się z apelującym obrońcą, że z ekspertyzy tej wynikało jedynie tyle, że oskarżony J. J. miał kontakt z „nowymi plakatami” (zawierającymi znak towarowy należący do (...) S.A.), które to zostały wykorzystane do umieszczenia ich w witrynach reklamowych, w wiatach przystankowych rozmieszczonych na terenie miasta P.. Jak Sąd Okręgowy jeszcze uściślił, udowodnionym jest, że oskarżony miał kontakt, dotyczył dwóch z tych rzeczy. Wiadomym jest, że „nowe plakaty” zastąpiły plakaty reklamowe, które w tych witrynach się znajdowały, co poprzedzało włamanie się do tych witryn i zabranie „starych plakatów” umieszczonych tam na zlecenie podmiotów dysponujących tymi powierzchniami reklamowymi. Tych usuniętych plakatów nigdy nie odnaleziono, a dla porządku można jeszcze dodać, że zabezpieczono tylko część plakatów z podrobionym znakiem towarowym należącym do (...) S.A., co nastąpiło po upływie ponad 3 miesięcy od inkryminowanych czynów (protokół zatrzymania rzeczy z dnia 5 lutego 2020 r., k.74-76). Słusznie obrońca oskarżonego poddał pod rozważenie, że sam fakt dotykania przez oskarżonego tych „nowych

plakatów” w żaden sposób nie świadczył ani o dokonaniu przez J. J. kradzieży z włamaniami do witryn reklamowych w wiatach przystankowych, ani też o rozpowszechnianiu cudzego utworu w postaci znaku towarowego poprzez wywieszenie w wiatach przystankowych plakatów zawierających zastrzeżony znak towarowy. Wbrew więc wnioskowaniu Sądu Rejonowego treść nie budzącej wątpliwości co do jakości opinii biegłego L. L. nie zaprzeczała twierdzeniu oskarżonego J. J., który konsekwentnie przez cały czas trwania postępowania karnego nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Sąd Rejonowy postąpił wbrew procedurze karnej, nie zwracając uwagi na te okoliczności. Natomiast Sąd odwoławczy uwzględniając powyższe rozważania stwierdził, że na podstawie zgromadzonych w tej sprawie dowodów nie sposób było zakwestionować stanowiska podsądnego, nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Istotnym jest, co zupełnie pominął Sąd I instancji, że żaden ze świadków, którzy w sprawie zeznawali nie widział by to właśnie J. J. dokonał włamania do witryn na przystankach MPK i zabrał znajdujące się tam plakaty reklamowe, ani też aby to on umieszczał tam „nowe plakaty” z logo (...) S.A. Brak jest w tej sprawie innego materiału dowodowego (zeznań świadków, nagrań z monitoringu), który wskazywałby na sprawstwo i winę J. J. w zakresie któregośkolwiek z zarzucanych mu przestępstw. Notabene brak jest w sprawie wskazań dowodowych na temat osoby (osób) włamujących

się do witryn reklamowych, zabierających znajdujące się tam plakaty i wieszających „nowe”, z podrobionym znakiem towarowym. Powodów takiego impasu dowodowego można upatrywać w bezczynności organów ścigania, których pokrzywdzone podmioty niezwłocznie zawiadamiały o podejrzeniu popełnienia przestępstw na ich szkodę, jednocześnie wnosząc o zabezpieczenie nagrań z miejskiego monitoringu. To niestety nigdy nie nastąpiło bo nie podjęto w tym kierunku żadnych działań, skupiając się za to na kwestii właściwości jednostki, która ma sprawę prowadzić.

Decydując o odpowiedzialności karnej oskarżonego niezbędne jest odwołanie się do wypracowanych przez orzecznictwo i naukę procesu karnego standardów dowodzenia w sprawie poszlakowej. Takie dowodzenie dokonuje się na dwóch poziomach. Pierwszy wymaga udowodnienia wszystkich kojarzonych ze sobą faktów, drugi zaś wykazania, że ustalone poszlaki tworzą nierozdzielny łańcuch prowadzący do nieodpartego wniosku o sprawstwie oskarżonego pomimo braku na to dowodów bezpośrednich. Inaczej mówiąc, ustalona przez sąd wersja zdarzeń musi wykluczać wszystkie inne racjonalnie możliwe do przyjęcia wersje zdarzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt III KK 44/18, L. nr III KK 244/18). Ważne jest i to, iż przy dokonywaniu oceny ujawnionych poszlak brać należy zawsze pod uwagę zasady domniemania niewinności i in dubio pro reo, ale jednocześnie uwzględniać trzeba, w kontekście zasady

trafnej reakcji karnej, dyrektywy swobodnej oceny dowodów, aby wydane orzeczenie nie rozmiękało się z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Umiejętność odnalezienia równowagi pomiędzy tymi wartościami w procesie stanowi istotę wymiaru sprawiedliwości. Utrata tej równowagi z kolei prowadzi bądź do niebezpieczeństwa w postaci automatyzmu w przyjmowaniu też aktu oskarżenia, bądź do wydawania orzeczeń, które mogą być odbierane jako przesadnie pobłażliwe, czy wręcz naiwne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt III KK 317/19, Legalis nr 2496679). Przenosząc powyższe wskazania na grunt kontrolowanej sprawy należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie wykazał istnienia nierozzerwalnego łańcucha poszlak, który prowadziłyby do nieodpartego wniosku o sprawstwo oskarżonego. Właściwie jedyną poszlaką wskazującą na to, że to J. J. mógł dokonać zarzucanych mu przestępstw były odciski palców oraz odcisk dłoni oskarżonego na dwóch z ośmiu tzw. „nowych plakatów”. Problem w tym, że poszlaka ta nie mogła doprowadzić do przypisania podsądnemu odpowiedzialności karnej. Nie sposób bowiem ustalić w oparciu o dostępny w tej sprawie materiał dowodowy w jakich okolicznościach oskarżony dotykał tych dwóch plakatów, a mogło się to wydarzyć w dowolnym momencie od czasu ich wyprodukowania do czasu umieszczenia w witrynach reklamowych w wiatach przystankowych na terenie miasta P.. Wcale nie musiało więc być tak jak przyjął arbitralnie Sąd I instancji, że te ślady

zostały przez J. J. pozostawione akurat w momencie wieszania tych plakatów we wspomnianych wiatach przystankowych. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że na żadnej z witryn reklamowych, w których ujawniono nielegalnie powieszono plakaty nie zabezpieczono odcisków palców czy dłoni oskarżonego. Przypisanie w takich okolicznościach odpowiedzialności karnej J. J. za oba zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny było błędem Sądu Rejonowego. Niepoprawne wnioskowanie o sprawstwie i winie podsądnego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie znajdowało bowiem ani podstaw faktycznych ani prawnych. Warto wyjaśnić, że nie można skazać danej osoby na podstawie tylko pewnych poszlak, które pozwalają na wyciągnięcie pewnych domniemań, domysłów, a które jednak nie stanowią dowodów, pozwalających na jednoznaczne wykazanie winy oskarżonego. To rolą organów ścigania jest zebranie takich dowodów, które po przedstawieniu ich sądowi wraz z aktem oskarżenia pozwolą na udowodnienie winy a nie tylko na możliwość jej domniemywania. Sąd orzekający w konkretnej sprawie orzeka na podstawie konkretnych dowodów i to zwłaszcza tych dostarczonych przez oskarżyciela publicznego. Skoro zaś te dowody nie pozwalają na jednoznaczne, ponad wszelką wątpliwość, wykazanie winy oskarżonego, to sąd nie ma innego wyjścia, jak tylko wydanie wyroku uniewinniającego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 141/21, Lex nr 3314629). Znamienne jest przy tym, że wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie

tylko wówczas, gdy wykazano ponad wszelką wątpliwość niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa (bądź przestępstw). Wystarczy zatem, że wyjaśnienia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia zostaną uprawdopodobnione (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa 274/20, Lex nr 3239903). Z jedną z takich sytuacji o jakich mowa powyżej mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy odmiennie niż Sąd I instancji jest przekonany, że zgromadzony materiał dowodowy nie był wystarczający by uznać J. J. za winnego zarzucanych mu czynów. Występowała bowiem pojedyncza poszlaka łącząca go z dwoma plakatami będącymi przedmiotem przestępstwa zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia. Przy czym nie ustalono nawet, w których dwóch wiatach przystankowych zostały one rozmieszczone. To wskazanie dowodowe nie układało się zaś w żaden ścisły ciąg mogący dać podstawę do przypisania podsądnemu winy i sprawstwa. Na podstawie tej poszlaki można bowiem było wykreować inne, alternatywne sytuacje, w jakich oskarżony dotykał przedmiotowych dwóch plakatów, co mogło nastąpić np. na etapie drukowania, oglądania gotowych plakatów, itp., co nie było udziałem w inkryminowanych czynach. W konsekwencji takiego stanu rzeczy, uwzględniając przytoczone wyżej fundamentalne reguły proceduralne, Sąd Okręgowy uznał za konieczne dokonanie ingerencji w treść zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

od obydwóch zarzucanych mu przestępstw.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd Rejonowy dopuścił się fundamentalnych uchybień proceduralnych przy ocenie materiału dowodowego, które doprowadziły do wydania w tej sprawie błędnego wyroku skazującego. Organ meriti wyprowadził nieuprawniony wniosek z treści opinii biegłego L. L. przyjmując, że dowód ten w sposób niewątpliwy i pewny wskazywał na sprawstwo i winę J. J.. Podczas gdy była to jedynie pojedyncza poszlaka, niewystarczająca dla przypisania podsądnemu odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny. W konsekwencji Sąd Rejonowy niezasadnie odmówił wiary oskarżonemu nie przyznającemu się do zarzucanych mu czynów, co było niezgodne z zasadą domniemania niewinności wyrażoną w art. 5 § 1 kpk.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że:</p> <p>a) uniewinniono oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 1 przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk,</p> <p>b) uniewinniono oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 2 przestępstwa z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy był niewystarczający dla przypisania J. J. odpowiedzialności karnej za zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny. Spośród przeprowadzonych dowodów jedynie opinia biegłego z dziedziny daktyloskopii L. L. wskazywała na kontakt oskarżonego z 2 spośród 8 tzw. „nowych plakatów”. W oparciu o ten dowód nie sposób było zaś ustalić w sposób konkretny i przede wszystkim niewątpliwy, że jest on sprawcą zarzucanych mu przestępstw. Nie da się bowiem określić ani czasu ani okoliczności, w jakich to J. J. dotykał wspomnianych plakatów. Ta jedyna poszlaka nie mogła doprowadzić do wydania wyroku skazującego skoro nie można ustalić, że to właśnie w momencie wieszania plakatów w witrynach reklamowych w wiatach przystankowych oskarżony pozostawił na nich swoje odciski palców i odcisk dłoni.</p>	

Co więcej, brak jakichkolwiek dowodów aby był on sprawcą włamań do witryn i usunięcia wiszących tam plakatów reklamowych. Wobec braku takich dowodów na winę i sprawstwo J. J. zasadnym było wydanie w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego oskarżonego zarówno od czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, jak i przestępstwa z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk (znajdującym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu odwoławczym z uwagi na treść art. 634 kpk) jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia publicznego – Skarb Państwa, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego albo innej osoby.</p> <p>Obrońca oskarżonego wniósł w środku odwoławczym o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 1 pkt 1, § 11 ust. 2 pkt 4, § 15 ust. 1 i 3 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).</p>
3.	Na podstawie przytoczonych wyżej przepisów z art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk, Sąd Okręgowy kosztami procesu w sprawie obciążył Skarb Państwa.

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak